

C/ Nou del teatre, 16
17004 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.girona.cat
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

LA BELLEZA Y EL DOLOR

All the Beauty and the Bloodshed

Estats Units, 2022

Direcció: Laura Poitras

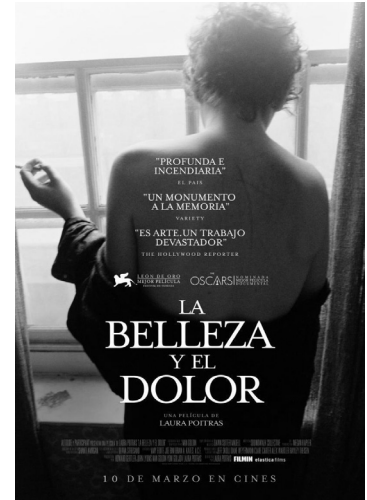
Guió: Laura Poitras

Durada: 120 min

Gènere: documental

Idioma: anglès

Data d'estrena: 10/03/2023

Vida, obra i activisme de la fotògrafa Nan Goldin

"Sempre he volgut que les persones que he retratat estiguin orgullosos de formar part de la meua obra", comenta la fotògrafa Nan Goldin (Washington DC, 1953) a *All the Beauty and the Bloodshed*, pel·lícula de la documentalista Laura Poitras que, avalada amb el Lleó d'Or a la darrera Mostra de Venècia i amb la nominació a l'Oscar al millor film documental, es distribueix a l'estat espanyol amb el títol *La belleza y el dolor*. Certament, hi ha bellesa en les fotografies realitzades per una dona que, sense que els pares fossin capaços d'assumir-la després del suïcidi de la seva germana Bàrbara, va ser abocada a l'adolescència a una marginalitat que va dur-la a viure i testimoniar el món contracultural del Nova York dels últims anys setanta habitat per artistes underground, punks, drag queens i altres persones del món queer: eren els seus amics, vivia amb ells, i no mostrava res (incloses imatges de relacions sexuals) sense el consentiment de les persones fotografiades. És així que Goldin retrata una intimitat amb una dimensió política: fer visible un món amagat per l'ordre social. Tanmateix, també hi ha el dolor (i, com diu el títol original, molta sang vessada, no només de manera metafòrica) de les dones maltractades (com ho va ser ella mateixa per un amant que, com mostren uns autoretrats d'aquesta fotògrafa que també hi ha posat el cos a les seves imatges, va voler rebentar-li els ulls) i dels amics que, en la plenitud de la vida, van ser víctimes de la Sida sense que, durant un temps, ni les autoritats, ni la sanitat ni les farmacèutiques hi fessin atenció: com si no els importés que morissin persones que devien considerar una escòria social. Tampoc no han fet cas al fet que desenes de milers de persones han mort, sobretot als EUA, a causa de la seva addicció a l'OxyContin, un opiàci que, receptat contra el dolor per metges untats, ha enriquit la família Sackler, propietària de l'empresa Purdue Pharma. La tendència és estigmatitzar les persones addictes i deixar impunes els rics i poderosos que comercien amb productes legalitzats absolutament perjudicials. Nan Goldin, que reconeix haver sigut patit altres addiccions, va enganxar-se a l'OxyContin després que, a causa d'una tendinitis al canell esquerre, va visitar un metge que va receptar-li el medicament. Va costar-li desenganxar-se: cada cop en necessitava més, fins que va "ressuscitar" després de quedar inconscient amb una dosi de Fentanil, un narcòtic amb una potència molt superior a la morfina. I, després de la "resurrecció" que va dur-la a rehabilitar-se, Goldin va fundar un grup anomenat PAIN per denunciar els Sackler, que, amb les mans brutes per tantes morts a causa d'un producte del qual anunciaven que no causava addicció, procuraven blanquejar-se amb donacions a museus i universitats.

És possible que, si no hagués estat per l'activisme de la fotògrafa en contra de la impunitat de la família Sackler, Laura Poitras no hauria realitzat un documental centrat en Nan Goldin. Crítica amb les polítiques socials, internacionals i relatives als abusos de la vigilància, suposadament excusades

amb l'apel·lació a la seguretat, dels governs dels EUA, Poitras (Boston, 1964) ha denunciat la gentrificació (*Flag Wars*, 2003); les condicions de vida imposades als iraquians sota l'ocupació estatunidenca (*My country, My Country*, 2006); l'atemptat contra els drets humans amb el pretext de la guerra contra el terrorisme (*The Oath*, 2010) i, entre altres aspectes pels quals qüestiona que al seu país existeixi una veritable democràcia, l'espionatge massiu als ciutadans, cosa que va dur-la a la realització de *Citizen Four* (2014), que va guanyar l'Oscar al millor documental amb les revelacions d'Edward Snowden, excol·laborador dels serveis secrets dels EUA, sobre la xarxa de vigilància mundial. D'aquí, l'activisme de Nan Goldin, que denuncia la criminalitat d'una empresa farmacèutica i el fet que els rics s'escapen d'una Justícia que no és igual per tothom, havia d'interessar per força Poitras, que mostra les accions performatives del PAIN als museus receptors de les donacions dels Sackler. I és així que encara que, com afirma Goldin, els Sackler han sigut tractats amb indulgència pels tribunals i han pagat unes indemnitzacions ridícules en relació amb els seus guanys criminals, pot testimoniar que PAIN almenys ha aconseguit que diversos museus (entre els quals tan significatius com el MET, el Guggenheim, la TATE i el Louvre) hagin renunciat a la filantropia fastigosa dels Sackler. Tanmateix, Poitras també fa present, a través de la narració de la mateixa fotògrafa i de les seves imatges, la vida i l'obra de Nan Goldin, cosa que resulta apassionant amb tota la bellesa i el dolor. Entre tots els seus morts, té una gran presència la seva germana Bàrbara, que, reclosa pels seus pares en una "clínica mental" essent incapaços d'entendre que era aliena a un món que l'apartava com a "boja" per la seva diferència dissident, va esbossar-li el camí de la llibertat que ella va prendre amb una dreuera radical. En un moment del documental, Goldin fa una interessant reflexió que més o menys formula així: "Creem relats sobre la pròpia vida. El difícil és retenir els records reals". Potser per una voluntat de memòria (de retenir els records reals) va convertir-se en fotògrafa i, a més, de mons que la normativa social condemnaria a la invisibilitat. Tanmateix, Nan Goldin ha fet que siguin visibles fins i tot en alguns dels museus on ha protestat per acollir les donacions dels Sackler. Són coses que fan interessant aquest documental en la mesura que apunta contradiccions del món contemporani.

Imma Merino
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona